

[Ole Vagn Christensen]

lig udbredt, at man vil finde syndebukke, man vil gerne kunne identificere en gruppe som årsagen til de aktuelle problemer. Vi kender talrige skræmmende eksempler på disse forhold fra historien, og man kan og bør ikke se bort fra disse farlige tendenser blot ved at gentage for sig selv, at disse tider aldrig kommer igen. Det er vores fælles ansvar at sikre, at det ikke sker.

Hvis man gør sig den ulejlighed, som forslagsstillerne vel ikke har gjort, at slå op i Statistisk Årbog fra 1984, vil man få en bekræftelse på de tal, som indenrigsministeren var inde på, for ud af det samlede tal udgør statsborgerne fra de nordiske lande i alt ca. 22.000 og fra EF-landene ca. 24.000; det er altså knap halvdelen, der kommer fra disse områder.

Det står ikke helt klart, hvilke grupper der omfattes af fremskridtspartiets udvisningsforslag, men jeg tror ikke, man har tænkt på de nævnte grupper, og det ville da også være i strid med indgåede aftaler.

Når jeg nævner disse tal, er det for at illustrere det tåbelige i tanken om at gøre de udenlandske statsborgere til syndebukke. Arbejdsløsheden er i dag på knap 300.000, og det vil den øjensynlig være i et godt stykke tid fremover, også efter regeringens beregninger. Bare dette tal sætter tankegangen i relief.

Socialdemokratiet har en indvandrerpolitik, der er stik modsat fremskridtspartiets. Vi vil give mulighed for integration i det danske samfund og sikre retten til at etablere sig i Danmark på lige fod med andre grupper. Vi finder den gensidige kulturelle påvirkning gavnlig, og vi lægger vægt på indvandrernes aktive deltagelse i samfundsdebatten i Danmark; denne aktive deltagelse kan hjælpe på nogle af de problemer, vi ser nu.

Men som sagt vil vi naturligvis ikke støtte dette forslag. Der er ingen grund til overhovedet at takke for, at forslaget er kommet frem, tværtimod. Men når vi nu har debatten, synes vi, det er på sin plads at råbe vagt i gevær imod racismen, som er en realitet i det små, og som næres af de mange nedskæringer og krisetegn, der rammer socialt skævt. Indvandrerne som gruppe hører til de svage grupper i samfundet og er hårdt ramt af arbejdsløshed, boligproblemer, social nød osv., men de rammes også af fremmedhadet, og det er sørgeligt. Et særligt ansvar påhviler regeringen og folketinget i den forbindelse.

Houe (KF):

Dansk indvandrerpolitik har været genstand for drøftelse i folketinget gentagne gange, siden vi i slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne mente at have et behov for fremmed arbejdskraft her i landet. Det behov, man dengang både fra politisk og industriel side følte der var, blev imødekommet ved, at man tillod indvandring, ikke blot fra vesteuropæiske lande, men også fra såkaldte tredjelande. I mange år var denne arbejdskraft på forskellige områder med til at øge den danske produktion, og så længe der ikke var egentlig arbejdsløshed på det danske arbejdsmarked, gav gæstearbejdernes opholdstilladelse og arbejdstilladelse ikke anledning til alvorlige mislyde i samfundet. Der har dog, efter at man i midten af 1970'erne forsøgte at løse vore overforbrugsproblemer ved udenlandsk og indenlandsk låntagning, været voldsomt stigende arbejdsløshed, og det har naturligvis også ramt indvandrerne, desværre i endnu højere grad end den danske arbejdskraft.

Når man i tidens løb fra politisk side har fremhævet disse forhold og mere eller mindre åbenlyst forsøgt at chikanere disse udenlandske borgere, har det øjensynlig kun haft til følge, at indvandrerne har isoleret sig i et tættere sammenhold om kultur- og familieliv.

Hvis de åbenlyse sociale og arbejdsmæssige problemer for indvandrerne skal løses, kan det formentlig kun ske ved, at indvandrerne integreres i det danske samfund, og en sådan integration fremmes ikke ved hadske angreb på en gruppe mennesker, som er anderledes i tænke- og væremåde end det, vi i daglig tale forstår ved dansk kultur.

Forslaget om at tilbyde 25.000 kr. til dem, der ønsker at rejse hjem, og undlade at betale lovfæstede ydelser til dem, som foretrækker at blive i landet, er menneskeligt og socialt set usmageligt. En del har sikkert et naturligt ønske om at vende tilbage til fædrelandet, men en meget stor gruppe bestående af adskillige mennesker har ikke noget som helst at vende tilbage til. Denne gruppe ville så blot for vor egoismes skyld være henvist til almisser og tiggergang.

Noget sådant kan det konservative folkeparti naturligvis ikke medvirke til, og det er ikke en højt udviklet og relativt set velstående nation værdigt at begive sig ind i en så-